

Sylvie Richterová se narodila 20. srpna 1945 v Brně, studovala v Praze a v Římě, kde od roku 1971 žila. Pracovala na univerzitách v Římě, Padově a Viterbu, spolupracovala s řadou dalších univerzit. Eseje publikovala v samizdatové edici *Petlice* a v exilových časopisech *Listy*, *Čtení na léto* a *Svědectví*, později v českých nakladatelstvích a časopisech. Kromě literárněvědných prací *Slova a ticho* (Mnichov 1986, Praha 1991), *Ticho a smích* (1997) a *Místo domova* (2004) vydávala od sedmdesátých let prózu a poezii: *Návraty a jiné ztráty* (samizdat a Toronto 1978), *Místopis* (samizdat a Kolín nad Rýnem 1983), *Slabikář otcovského jazyka* (1991), *Rozptýlené podoby* (samizdat a Praha 1993), *Druhé loučení* (1994), *Neviditelné jistoty* (samizdat a Praha 1994), *Čas věčnost* (2003) a *Každá věc ať dospěje na své místo* (2014). V současnosti žije střídavě v Trevignanu Romanu a v Praze.

Esejistické dílo Sylvie Richterové, jak je známe ze svazků *Slova a ticho*, *Ticho a smích*, *Místo domova* a ze současného oceněného výboru, inspirovalo literární badatele několika generací, ale zdaleka není určeno jen odborníkům. Richterová převrací běžné stereotypy, když vyzvedá Haškovo geniální pojednání idiocie, stěžejní existenciální otázky Karla Čapka nebo mystické aspekty díla Hrabalova. Nasvětluje také souboj moci a smíchu, zhodnocuje literární plody vzešlé z diaspory a krizových situací české kultury v díle autorů jako Vaculík, Kundera, Škvorecký nebo Kratochvíl – a také z výjimečných podmínek samizdatu a exilu. Zkušenost totality považuje za klíč k pochopení komunikační, morální a kulturní krize současného světa a konfrontuje ji s básnickým slovem Holana, Skácela, Koláře, Kabeše, Wernische, Krále, Brouska či Jirouse nebo s metavypravěčskými experimenty Linhartové a Hiršala. Zdůrazňuje souvislost mezi etikou a estetikou a kriticky i objektivně nahlíží pojmy jako historie a ideologie nebo centrum a periferie.

Sylvie Richterová

(Foto Karel Cudlín)